

[Undervisningsministeren]

fikken, herunder bl. a. skolebefordringsordningerne.

Det er min opfattelse, at der her er tale om et område, hvor det er berettiget – også trods den økonomi, der ligger i det – at der i lovgivningen stilles bestemte krav til kommunerne, og jeg må derfor afvise fremskridtspartiets lovforslag.

Helle Degn (S):

Fremskridtspartiet foreslår her, at § 25 i folkeskoleloven skal ændres, sådan at kommunerne ikke skal, men kan sørge for befordring af børn mellem skole og hjem.

Socialdemokratiet må afvise forslaget under hensyntagen til, at der er meget stor forskel på de kommunale skolars beliggenhed og den deraf følgende trafikikkerhed for børn og unge. Derimod tager socialdemokratiet gerne del i en opfordring til, at kommunerne sørger for at sikre alle børn og unge en sikker vej til og fra skole. Ikke alene dette, men også spørgsmålet om børns adgang til og fra fritidsfaciliteter bør have en høj prioritet, når lokalplaner og regionplaner vedtages.

Jeg må på socialdemokratiets vegne afvise fremskridtspartiets lovforslag.

Bertel Haarder (V):

Da hr. Bundgaard Nielsen ikke kan være her lige for øjeblikket, skal jeg kort på venstres vegne oplyse, at vi kan støtte lovforslaget.

Fremskridtspartiets formål med forslaget er at opnå besparelser. Venstre har tillige det formål med at støtte forslaget, at vi ønsker at styrke kommunernes selvbestemmelsesret. Man kan sige det på den måde, at de argumenter, som undervisningsministeren og fru Helle Degn har fremført til fordel for skolekørsel, finder vi så indlysende, at kommunerne kan finde ud af dem og kan tage vare på dem uden at behøve de cirkulærebestemte pegefingre.

Folketinget vedtog sidste år en udvidelse af kilometergrænserne, hvilket altså var et skridt i denne retning. Hvorvidt det har givet eller vil give de ønskede besparelser, ved vi ikke endnu. Men det har tilsyneladende ikke givet anledning til problemer i kommunerne. Vi er derfor rede til at gå videre.

Når vi efterhånden får indført den kollektive trafik i alle amter, kan der opstå lokale

problemer, som kommunerne frit bør kunne løse ud fra de lokale forudsætninger. Det er i det hele taget vigtigt, at det bliver kommunalbestyrelsen alene, der træffer beslutning og har ansvaret for anliggender, der er så udpræget nærdemokratiske som skolebefordring.

Flemming Jensen (KF):

Ud fra en betragtning om, at kommunerne bør have den størst mulige frihed og selvbestemmelse og ret til at vurdere, hvordan de vil anvende deres penge, bør man støtte dette lovforslag, selv om det, hvis man ser på bemærkningerne, ikke kan siges at være hele baggrunden. Det konservative folkeparti må altså betragte forslaget med velvilje.

Der er nok nogle ting, man skal se nærmere på i den forbindelse i udvalget. Den § 25, som fremskridtspartiet vil ændre, rummer jo 2 stykker, og så vidt jeg umiddelbart kan se, tager man ikke i forslaget hensyn til stk. 2, der taler om farekriteriet. Man må nok overveje, om ikke en afvikling af afstandskriteriet kan få nogle konsekvenser af økonomisk art, der måske sluger de besparelser, man ellers opnår.

Vi har altså nogle betænkeligheder, men vil se positivt på selve forslaget i udvalget og håbe, at vi kan få det drøftet igennem dér.

Marianne Bentsen-Pedersen (SF):

Hr. Bertel Haarder startede med at sige, at han nok troede, kommunerne selv kunne klare dette lille problem, og sagde så i næste åndedræt, at der var besparelser at hente her. Det er netop det, der får os til at tage afstand fra dette forslag. Vi er bange for, at det skal vise sig, at kommunerne bruger det som en besparelsesmulighed, fordi rammerne i øvrigt er meget stramme, idet der ligger de begrænsninger, som vi alle sammen kender, på det kommunale selvstyre. Hvis det er formålet med forslaget, tager vi meget skarpt afstand fra det, fordi vi mener, det er meget vigtigt, at børnene kan komme sikkert i skole. Af de grunde, som allerede er nævnt, centralisering osv., er der mange børn, der har meget langt til skole.

Derfor vil vi afvise lovforslaget.

Ole Vig Jensen (RV):